

[Tørnæs]

Er det ikke rigtigt, at der er gjort mere end nogen sinde i det seneste par år for at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden? Er det ikke rigtigt, at der er sat flere initiativer i gang og opnået større resultater end nogen sinde, også under den tidligere socialdemokratiske regering? Er realiteten derfor i denne sag ikke, at dette forslag i virkeligheden er langt bag efter udviklingen, og at der på en lang række af de felter, som er skitseret, ikke er skiltet med nogen garanti, men i virkeligheden er sket en lang række forbedringer, og at vi sammen hermed kan glæde os over de generelle forbedringer, således at der i erhvervslivet skaffes mulighed for at lave flere uddannelsespladser, og således at man kan få uddannet flere, hvor der er mulighed for en varig beskæftigelse?

Vi kan ikke give tilslutning til forslaget.

Carsten Andersen (SF):

Fra SFs side vil vi gerne give hr. Tørnæs ret i, at der er gjort meget for unge og for at afskaffe ungdomsarbejdsløsheden. Men der er ikke gjort nok. Det er det, der er problemet. Ungdomsarbejdsløsheden er jo et fantastisk alvorligt og stort problem, som der ikke er gjort nok ved. Det er derfor, forslagene bliver ved at komme frem, og vi bliver nødt til at diskutere ungdomsarbejdsløsheden herinde, indtil man får gjort nok ved den.

Fra SFs side betragter vi forslaget som et godt forslag, der tager fat på spørgsmålet om retten til en uddannelse. Der står i forslaget, at de unge skal tilbydes en grundlæggende kompetencegivende uddannelse. Vi mener egentlig nok, at forslagets formulering burde være strammet mere op, sådan at der stod, at de unge burde garanteres eller burde sikres en grundlæggende kompetencegivende uddannelse. Vi håber, at det er det, der egentlig menes med ordet »tilbydes«, idet der jo desværre er nogle unge, som på grund af opvækstforhold og livssituation ikke er i stand til at tage imod tilbuddet i den situation, hvori de befinder sig, når tilbuddet er der. Derfor skal der lige som være et sikkerhedsnet, som fanger de unge op.

Vi mener, at med dette forslag kommer også retten til at få en uddannelse, for vi ved jo, at uddannelse betyder en bedre funktion her i livet. Det betyder en bedre livskvalitet, og det betyder, at man har en større sikker-

hed også til at klare sig fri af de mange skær, der er i vores samfund i dag.

Om de enkelte elementer skal jeg nævne, at vi er positive over for nye uddannelses tilbud inden for EFG-området, men vi er kritiske over for EFG-uddannelser på det sociale og sundhedsmæssige område. Vi mener, at der findes uddannelser inden for det område, og at disse uddannelser burde styrkes, og i stedet for de nedskæringer, som man sætter ind med i øjeblikket, burde man åbne dørene, således at man bevarer og forbedrer de socialpædagogiske uddannelser.

Vi kunne også godt tænke os en opstramning i forslaget, der sikrede lære- og praktikpladser. Vi mener ikke, at tilbuddene og støt-teordningerne er tilstrækkeligt, men ville ønske, at der virkelig blev en opstramning, sådan at man kunne garantere de unge lære- og praktikpladser, og at man bedre kunne se, hvor lære- og praktikpladserne blev oprettet, og at det ikke, som det er i dag, overlades til de unge selv at skulle støve praktikpladserne op. Foruden mange andre opgaver i forbindelse med de unge, har det offentlige også den opgave at få sikret, at de unge kommer igennem det uddannelsesforløb.

Det nævnes i forslaget, at man skal sikre de dårligst stillede, og det siges direkte i bemærkningerne, at det er et spørgsmål om prioritering at kunne gå ind for løn i basisåret. Jeg synes, det er godt, at man nævner, at man er enig i, at der skal være løn i basisåret, men det problematiske er netop, at det er et spørgsmål om prioritering, og prioriteringen falder i denne omgang ikke ud til de unges fordel, men til mammons fordel. Det synes vi er problematisk. Vi synes, man skulle prioritere de unge, og at man skulle investere i de unge i stedet for.

Endelig om indsatsen over for de 20-24-årige. Det er jo det problematiske med de unge, at de bliver ældre og ældre, og når man ikke skaffer dem arbejde, bliver det ikke længere ungdomsarbejdsløshed, men voksenarbejdsløshed, og så bliver det til sidst måske også alderdomsarbejdsløshed. Vi mener, det er vigtigt, at man udvider gruppen af 20-24-årige, sådan at vi også får den ældre aldersgruppe med. Jeg tror ikke, der kan være nogen uvidenhed om, at det stadig væk er den gruppe, der ikke har været i gang på en arbejdsplads, der også må sigtes på her.